

Hír-telen

hírlevél

Kolozs József Sándor festménye

A MAIT KHE kiadványa – III. évfolyam 1. szám

Majorváry Sz. Sándor festménye

Barna András grafikája

2008.03.05. A MAIT Közhasznú Egyesület kiállítással egybekötött irodalmi estet adott a székesfehérvári Platán galériában. Részt vettek: Balassa Miklósné, Domahidi Klára, Enyedi Béla, Horváthné Demény Zita, Leskó Imre, Mohácsy D. Csaba, Sélley Attila, Simon M. Veronika, Majorváry Szabó Sándor. Simon M. Veronika az egyesület elnökének átadta a róla készített portrét.

2008. 03. 15. A MAIT Közhasznú Egyesület képviselőjében Domahidi Klára, K. Fekete István, Majorváry Szabó Sándor megkoszorúzta Petőfi Sándor mellszobrát Tiszalúcon.

2008. 04. 21. A MAIT Közhasznú Egyesület kiállítással egybekötött irodalmi estet adott a kisgyőri Faluházban. Részt vettek: Bari Gábor, Domahidi Klára, Dr. Gaál Ernő, Enyedi Béla, Simon M. Veronika, Majorváry Szabó Sándor, Szabó Zsolt, Dr. Vida János. A kiállítást Grúz Attila, a Faluház vezetője nyitotta meg.

2008. 05. 17. A MAIT Közhasznú Egyesület képviselőjében Domahidi Klára és Majorváry Szabó Sándor részt vett Miskolcon, a Tudomány és technika Házában a BAZ Megyei Civil Együttműködési Hálózat közgyűlésén. A közgyűlés után kezdődött a Civil Expó, melyen tablón mutattuk be egyesületünket, valamint a színpadon Bari Gábor és Dr. Vida János verseket adtak elő alkotóinktól.

2008. 06. 07. A MAIT Közhasznú Egyesület képviselőjében Domahidi Klára, Dr. Jeney András, K. Fekete István, Kissné Tünde és Majorváry Szabó Sándor részt vett a tiszalúci Trianon tér átadásán. A rendezvény műsorában elhangzott Majorváry Szabó Sándor „A tiszalúci turulhoz” c. verse is.

2008. 09. 08-13. IV. Tarcali HAT-MAIT Alkotótábor

A tábor ideje alatt képzőművészeti kiállítást rendeztünk a Sebeő kúriában, irodalmi délutánnal vendégeskedtünk a bodrogkeresztúri Idősek Otthonában Ötvös Károlyné alkotótársunk szervezésében, irodalmi estet tartottunk a Református templomban.

2008. 09. 26. A HAT – MAIT „Éltető forrás” című 2008-as pályázat eredményhirdetése Tiszalúcon. Közreműködött a Kaméleon Musical Gyermekszínpad. A díjkiosztó után bemutatásra került Góg János, Juhász Gyula-díjas költő „Húrok rezdülése” c. új kötete.

Beszámoló az Éltető forrás c. antológia szerencsi bemutatójáról

2008. december 11-én 15 órai kezdettel a Szerencs Rákóczi-vár Lovagtermében bemutattuk a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület és a Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület Éltető forrás címet viselő közös antológiáját.

Az ünnepségen Rónavölgyi Endréné szerencsi polgármester távollétében Bodnárné Göndör Magdolna a szerencsi polgármesteri hivatal oktatási, közművelődési és marketing osztályának vezetője köszöntötte a jelenlévőket (köztük a két egyesület elnökét) majd arról szólt, hogy a Biblia és a reneszánsz évében mindenki gyarapodott ezzel a kiadvánnyal, amely többek között méltóképpen emlékezik meg Wass Albert munkásságáról. Beszédében kiemelte, hogy a művész mindenben a szebbet látja a művészet pedig az életet teszi teljesebbé.

Gaál Ernő a Hegyaljai Alkotók Társulása elnöke a népes közönség figyelmébe ajánlotta az antológiát. Röviden áttekintette a H.A.T. szempontjából az eddig kiadott versgyűjteményeket, szólt a Biblia jelentőségéről az ember életében, majd részletesen méltatta a nagy erdélyi író és költő Vass Albert életét és munkásságát. A huszadik század kiemelkedő írója arisztokrata családból származott, ősei Szent László királytól kapták a nemességet. Maga Wass Albert egész életében kitartott magyarsága és a transzylvanizmus eszméje mellett. Sajnos Romániában még most is hatályban van a rá jogtalanul kiszabott halálos ítélet. Magyarország sem bánt vele kesztyűs kézzel, nem adott neki magyar állampolgárságot, pedig azt idős korában a demokratikus magyar hatóságoktól kérte.

Ünnepségünk lényegi részét az jelentette, amikor a Bocskai István gimnázium diákjai válogatást mutattak be az antológiában szereplő szerzők alkotásaiból. A három blokkba rendezett 12 vers és három prózai írásmű nagy sikert aratott. Köszönhető ez a színvonalas műveken túl Balázs Beáta felkészítő tanárnak és lelkes tanulóinak. A műsort színesítette Sallai Zsolt és Domahidi Klára fellépése, ők gitárral kísért énekszámokat adtak elő. Üde színfoltot jelentett az is, amikor Szabó Sándor a MAIT elnöke bemutatta az általa alkotott festményt, amelyen a már elhalálozott Lindák Mihály H.A.T. alapítóelnök volt látható, aki egyben a MAIT alapításánál is bábáskodott. Ünnepegyünk végén Szabó Sándor kiosztotta az antológiákat azon szerzőknek, akik elzarándokoltak Szerencsre, hogy azt átvegyék. Jó szívvel állapítottuk meg, hogy az érintettek zömében vállalták az utazással járó fáradságot és részt vettek a rendezvényen. Jó hírünket elvitték az ország számos pontjára.

A jól sikerült rendezvényről képes riportban számolt be a Szerencsi Hírek közéleti lap és a helyi televízió is. A kötet megjelenését támogatták, ezért kiemelt köszönet érte: Szerencs Város Önkormányzata (Rózsavölgyi Endréné polgármester), Czeglédi Dezső polgármester (Kisgyőr) és a Tiszalúci Református Egyházközség.

Gaál Ernő, a HAT elnöke

Néhány fotó életünkől

A IV. Tarcali HAT-MAIT Alkotótábor résztvevői

Majorváry Sz. Sándor és Lindák Mihályné

2009-ben Egyesületünk a Lindák Mihály-díjat Dr. Vida Jánosnak adományozta rendezvényeinken történt példamutató szerepléseiért, munkájáért.

2009-ben Egyesületünk az Életmű-díjat Bari Gábornak adományozta sokévi irodalmi munkásságáért és Egyesületünkben végzett áldozatos munkájáért.

2009-ben Közösségért-díjat adományoztunk kiemelkedő munkájukért következő alkotótársainknak: Domahidi Klára, Gaál Ernő, Leskó Imre, Lukács Béláné, Majoros Zsuzsanna, Mohácsi Józsefné Zsóka, Mohácsy D. Csaba, Ötvös Károlyné, Sallai Zsolt, Simon M. Veronika, Szabó Zsolt, Vargáné Mohácsi Kinga és Z. Farkas Erzsébet.

Bari Gábor: Hozzád megyek

Elvonultak a madarak az ég alatt.
Csak egy magányos héja száll kerengve,
kutatja még a tájat koncra lesve,
étket alig talál, tán csak néhanap.

Búsul az ég. Csak hull a gyászos eső.
Teraszom rácsán koppan csepegve,
bükkalji várról bagolyhang remeg le.
Én várok, csak egyre várok, de nem jössz.

Unt-magányom sír a falikárpiton,
de valahol dallamvirágok szirma pereg le,
fényesen villódz még a szürkületbe',

mint vágy, s én ajkad csókolni áhítom.
Máris hagyom kormos kedvem feledve,
hozzád megyek, s búm, öledbe teszem le.

Kissné Tünde: Tiéd vagyok

Most leülök csendben, szívem elcsitul mindentől.
Nem feszül az íjam, nyugszok kegyelmedből.
Elfáradtam viaskodni, erőm nem elég,
Mindent megpróbáltam, de nagyobb az ellenség.

Terád bízok Uram minden tennivalót,
Tőled várok eztán minden útravalót.
Nem szaladok eléd, mögötted maradok,
Legyen meg Megváltóm a Te akaratod.

Te légy ki elküldesz vagy megállítasz,
Te légy, ki mindig világítasz.
Gondolatot, cselekvést is Szellemed diktáljon,
Akaratom, érzelmem kezedbe ajánlom.

Gaál Ernő: Késői szerelem

Kedvel engem a szépek szépe
Lelkemben ég fénylő képe
Beragyogja öreg szívemet
A telet váltó szép kikelet

Érzem azt, hogy rám süt a nap,
S elkerül árnyékos pillanat.
Nem vár más csak felhőtlen öröm
Gond miatt fejemet nem töröm.

Messzi jövődöm nem ismerem.
Szerencsémét hinni sem merem:
Széplány szeret önzetlenül...
– El ne vesszen véletlenül!

Mondd meg nékem te csupa jószág:
Tény ez- s nem hiábavalóság?
Öreg fa hajthat termő ágat?
Vagy Te leszel ... aki kiváogat,

Szeretném remélni, hogy e nagy
Szerelem végtelen és örök!
Nem apasztja el a kemény fagy:
Rút háromszög- s átáni körök.

Míg válaszát megküldi az Ég
Sorsomnak ugarát felszántom...
Nem tudhatod meg mi a szükség:
Kedvesem, egyetlen gyémántom!

Szeret engem a szépek szépe.
Lelkemben lobog drága képe.
Beragyogja ifjú szívemet
A nyarat hozó szép üzenet

K. Fekete István: Add meg Uram!...

Adj szép álmot a szendergőnek,
Adj örömet az ébredőnek,
„Adj emberséget az embernek!”

Adj még több bölcsességet,
Okos gondolatot,
A Földön szabadságot!

Ami a lábnak és kéznek már teher,
Adj erőt a gyengének,
Adj értelmet az életnek!

Adj becsületet a becstelennek,
Adj szerelmet, akit nem szeretnek,
Adj könnyebb életet a szenvedőnek!

Sziránek hangján énekelj, s dalolj!
Szívhez szóló dallamot,
Álomba ringatót.

Zvadáné Farкас Erzsébet: Tisza parton

Vésztjóslón fényes éjszaka
Előbújtak a csillagok
Habsörényű hullámokra
Lehulló szikrázás ragyog.

Alvó árnyék között felhő
Fölszalad homlokán az ég
Borzongása némán lapul
S villan a holdtáji árnyék.

Szegő András: Kikeletkor

Tavaszt ígérőn süt a Nap
Fényével köszönt a reggel,
Belopakodott böjti szél
Árad szét langyos meleggel.

Duzzadó tavaszi rügyek
Mind csupa élni akarás,
Látni vége van a télnek,
Ez már itt a feltámadás.

Hókupacok imitt-amott,
Piszkos latyak van körülötte,
Télből kilépő veréb had
Napfürdőt csinált belőle.

Hosszú árnyékok nyúlnak el,
Ha magamra lépek se fáj,
És a szél lengette fáknak
Árnyéka mókás, csupa báj.

Hóvirág dugta ki orrát
Őszi avar ül körülötte,
Szirma csábítón fehérlik
Ő tavasz első szülötte.

Lelkem előnti a hála
Csodálatos e kikelet,
Örülök, hogy megérhettem,
Érette ezer köszönet.

Domahidi Klára: Zuhanás

Zuhan esőcsepp a fára,
mint lelkemre – lelked hiánya...

Varga István: Ahogy a kedves

Ahogy a kedves a kapun kilép
Kattan a zár, fordul a szél
Meglesni azt a szép bokát,
Mely villan, ahogy ő lép.

Tócsa tükrén fűszál
Lanyhán pihen, zöld sóhaj száll.
A kedves lépdél könnyedén,
Bókol az útszéli virág.

Fecskepár egymáshoz ül,
A drótról úgy figyel.
Ahogy a kedves lép,
Lágyan egymással csivitel.

Lassan jár, nem siet.
Tudja úton vagyok én is.
A pajkos szél, mint hírvivő
Vezeti hozzám lépteit.

Rambács Istvánné: Álmaimban

Álmaimban visszatér a múlt,
Mely elringat, szárnyakat ad, repít.
Lombos fák alatt hűsítőn susog
Az ifjúság, a végtelen, ki volt.

Öreg fának lombos ágai alatt
Már csak a magány, és az emlékezés maradt.
A gyermek zsvivaj elszállt, a pad is üres már,
Hulló falevelek peregnek alá.

Őszi szellő hordja szerte-szét,
Mint az álmot a hajnali ébredés.
Vadvirágos rétek tovatűnnek,
Marad az ősz, a sápadt falevél.

Gál Halász Anna: Küdd ki, hidd be

Mirkó Marcinak igen fontos beosztása van a községházán. Mindig a főjegyző úrtól kapja a feladatokat, így van ez már amióta a főjegyző a hivatalba lépett.

– Marci, hozz fát a tűzre!

– Igenis tekintetes úr.

– Elfogyott a pipadohányom, szaladj, hozz a boltból! Ezt a megbízást nagyon szerette, mert a boltos, – tudván, hogy a főjegyzőnek milyen fontos a pipája – soron kívül kiszolgált, és a maradék fillért meg is tarthatta.

– Marci, a járda szemetes, seperd le! Utána vidd át ezt a három pár cipőt a suszterhez talpaltatni!

Egy szó, mint száz, mindig szükség van rá. Szokta is mondani a feleségének.

– Tudod Rozál, nélkülem nem boldogulna a főjegyző úr, én vagyok neki: a küdd ki, hidd be szogája. Úgy bizony!

– Jól van, jól, csak osztán becsüld meg magad, ne hogy elcsapjon.

– Hova gondolsz? Engem sose fog elcsapni, olyan nagy szüksége van rám. Pár nap múlva küldi a főjegyző a cipőkért.

Visszahoz két párat. A főjegyző arra gondolt, hogy a harmadik még nincs készen. Hazafelé menet, meglátja a susztert az udvarán, kérdi tőle.

– A harmadik pár cipő mikor lesz kész János bácsi?

– Azt is elküldtem főjegyző úr, benne volt az árba amit tetszett érte küldeni.

A főjegyző megcsóválta a fejét.

– Na megállj te haszontalan, holnap számolunk.

Reggel az volt az első dolga a főjegyzőnek, hogy behívta a szobájába.

– Marci gyere csak! A harmadik pár cipőm mikor lesz készen?

– A napokban tekintetes úr. – Vágta rá.

– Úgy a napokban? Hová tetted te haszontalan? Mondta a suszter, hogy már az is készen volt.

Rettenetes zavarában a zsíros kalapját gyűrögetve állt lehajtott fejjel.

– Hát az úgy volt, hogy arra gondoltam, ha már nekem tetszett adni a megunt nadrágot, legyen mán hozzá nekem is egy rendes cipőm, hogy ne szégyenkezzek a templomba járni.

– Nem is jársz a templomba, te kutyaütő.

– Nem hát, de majd ezután fogok. A botból visszajáró pénzt is nálam hagyja a tekintetes úr, úgy gondoltam ezért se fog haragudni.

– De nagyon haragszom, és tudod most azon gondolkodom, hogy átadlak a csendőröknek, mert ez lopás.

– Jaj, jaj csak azt ne tekintetes úr. – Esett térdre könyörögve. – Megígérem nem teszek máskor ilyent és a cipőt is visszahozom.

– No, azt már tartsd meg, de remélem hogy ez többet nem fordul elő, mert még a múltkori huncutságodat sem felejtettem el, amikor bepanaszolt a molnárné. Amikor beteg volt anyád, és nem ment a malomba takarítani. Te meg már el is temetted, és a torra kértél tőle pénzt. A szerencsétlen majd hanyatt esett, amikor a meghótt asszony másnap beállított hozzá. Vigyázz, mert egyszer elcsaplak, ha hiába tanítalak a jóra!

– Megjavulok instálom, megígérem.

Ijedten hátrált kifelé, mert eszébe jutott amit az asszony mondót neki a minap. Úgy tűnt, hogy Marci megtartotta az ígését, mert mostanában nem volt rá panasz.

Azonban az történt a faluban, hogy a levágott borjúról kiderült, hogy veszett volt. Mire ezt megállapította az állatorvos, már vagy húszan, harmincan ettek belőle. A faluban nem volt védőoltás, Így az érintetteket Pestre kellett felküldeni az oltás sorozatra, a falu pénzén. Bejön Marci nagy nyögdecselve a főjegyzőhöz.

– Tekintetes főjegyző úr, tessék mán engem is abba a fővárosba küdeni, mert én is ettem abból a bornyúból.

– Teee? Nem is jártok a mézárszékbe.

– De most vót Rozál és mink is vettünk belőle. A főjegyző gyanakodva mérte végig.

– Na erről nem nyitok vitát. Tehát te is ettél abból a borjúból?

– Igen, bizony, és már mocorog is bent valami. – Fogta fájdalmas arckifejezéssel a hasát.

– No akkor nincs mit tenni. Csendőr urak! – Szólt be a főjegyző a szomszéd helységbe, ahol a csendőrök tartózkodtak. – Jöjjenek már és az udvaron lőjék agyon ezt az embert, mert azt mondja meg van veszve.

A csendőrök azonnal kijöttek, és hozták magukkal a puskájukat is.

– Itt vagyunk főjegyző úr. – Mondták szigorú tekintettel.

– Jaj, jaj nem úgy gondoltam én. Mán jól vagyok. – Megrémülve, szaladt kifelé, miközben szemrehányóan visszakiabált.

– Hogy a tekintetes úrnak mik nem jutnak az eszébe, nahát! Mán nem is csak elcsapni akar?

A két csendőr jót nevetett.

– Na ez jó lecke volt, főjegyző úr, ez ezerszer meggondolja ezután, hogy hazudjon valamit.

– Tartok én attól, van neki magához való esze. Elgondolom, ha még írni, olvasni is tudna, mi lehetne belőle?

Édes Richárd: A bukott király

Tavaszi volt, de a vándor a leghűvösebb télnek érezte a kínok miatt, melyek lelkét emésztették. Zarathusztra aznap egy hideg és kihalt erdő mélységes csöndjében vándorolt, melynek némaságát alkalmanként furcsa zajok törték meg. Eleinte azt hitte, valaki a nyomában oson, és meglepő, apró morgásokat hallat a félhomályban, de aztán rá kellett döbennie: a lassacskán fújdogáló szellő csal susogásszerű hangokat a fák között. A szellő úgy játszott az erdő fái, mint egy óriássá emelkedett hangszeren. Maga a természet ereje beszélt az utazóhoz, aki mosolyogva hallgatta, mert ettől a kellemes megmagyarázhatatlanságtól valamelyest a teljesség érzése töltötte el. Halk neszezések voltak ezek, de Zarathusztra érezte a jelentőség teljességüket, mellyel fülét simogatták.

Aztán egyszercsak ember-hang törte szét a béke nyugalmát, mikor az erdőből egy tőzeglápos területre tévedt. Egy ordítást hallott, valahonnan a közelből. Sietőssé tette lépteit, nehogy későn érjen oda, ahová esetleg mennie sem kellett volna. Egy ősz hajú, öltönyös ember felsőtestével kellett szembesülnie, amint éppen a mocsárba süllyedt. Lassan, komótosan süllyedt, a mocsár közepén, látszott, hogy ha Zarathusztra nem tesz valamit pár percen belül, a férfi végleg a mélységbe merül. Közömbös, minden mindegy arccal közeledett az őt elnyelő mocsokhoz, mintha nem is érdekelné a folytatás, mintha ő akarná így. Zarathusztra máris valami hosszabb botot keresett, mellyel kihúzhatná az idegent iszapos kelepcejéből, és hamar megakadt a szeme egy megfelelő erősségű és hosszúságú faágon. Már nyúlt volna érte, de meglepte a faág felülete. Úgy tűnt, kígyóharapások nyomai díszítik. Ez a mozzanat elgáncsolta Zarathusztrát a nagy sietségben, mélyen elgondolkoztatta. Mikor másodszor mérte fel a merülőt, az már képtelen volt néma méltósággal közeledni a lenti bizonytalanság felé, az elegáns ember korholó hangon harsant föl:

– Ne kapkodj, nem kell kimentened.

– Tetszik büszkeséged, de az élet előbbrevaló makacsságonnál – biccentett elismerően Zarathusztra - Muszáj megmentenem téged, mert idegen vagy. Ha tudnám, kivel állok szemben, lehet, hogy inkább hagynálak meghalni. És lehet, hogy így cselekednék jól.

– Akkor tudd meg ki vagyok, és hagyj békén meghalnom. Egy bukott király vagyok, akit elűztek trónjáról. Úgy megszoktam a magasságot, hogy már képtelen lennék elviselni a közepszerűséget, ezért úgy döntöttem a mélységek mélyét választom. Most pedig menj.

E feleletre felcsillant Zarathusztra szeme, ezért a már mellkasig mocsaras ember felé nyújtotta a vaskos faágot:

– Minél mélyebbre süllyedsz, annál jobban kedvellek, mélységek királya. Már megtanulhattad uralni az egeket, most még ne akard uralni a poklot, bár lehet, hogy ott válnál igazán jó vezetővé, mert ha már a halál sem rettent, a legőszebb ördögöket is röhögve rúghatnád fenéken. Na gyere, mássz ki abból a feneketlen fürdőből, mert még nem vagy elég mocskos ahhoz, hogy magába fogadhasson. A meggyőző beszéd hallatára a sárban süllyedő vadállati gyorsasággal ragadta meg a botot, Zarathusztra pedig kihúzta vele a partra. Odakint azonban csak besározódott öltönyéről igyekezett letisztogatni a mocsár mocskát. Zarathusztra úgy érezte: egy más ember került szárazföldre, mint aki az imént a mélybe vágott. Úgy látta: a bukott király a felszín emberévé vált a szilárd szárazföldön, ahol ingásmentes talajt érezhet lába alatt. Látta már, ez az ingások embere, nem az egyenességeké. – Miféle király voltál te, hogy kitúrtak a földedről?

– Jó király voltam, és mindenben követtem a vallás parancsát – vágott bűnbánó arcot a partra vetett hal – Egy éjjel azt álmodtam, hogy egy nagy pápaszemes kígyó tekergőzött fel trónomra. Vért izzadva riadtam álmomból, és már azon merengtem, másnap birodalmam összes csúszómászóját darabokra vágatom, de nem cselekedtem időben. Mikor másnap hajnalban eszméltem, valóban ott sziszegett a királyi székben, főembereim pedig mind az ő szavát lesték. Mikor szót emeltem azt tudakolván, mit keres ez a hulló a helyemen, ingerülten szisszent fel, és a saját embereim kezdtek ütlegelni, sürgősen el kellett hagynom a palotát. Amint a városba értem, a népek nevetni kezdtek rajtam, és paradicsommal dobáltak. Kénytelen voltam az erdőbe menekülni, ha éjjelre sötétedve békében akartam nyugalomra hajtani fejemet. Igazam lett, az erdőben tekergőző kígyók kevésbé bizonyultak veszedelmesnek.

Más szempontból is megfontolásra méltó helynek bizonyult az erdő számomra. Tudtam, itt lakik a pápaszemes kígyó fő ellenfele, a róka, aki ékesszóló nyelvével és remek eszével talán visszasegíthet engem a hatalomra. Mikor felkerestem, az erdő állatai mind ott álltak körülötte, és tátott szájjal-csőrrel hallgatták fejtegetését, melyben arról beszélt: ha rendet és békét akarnak az erdőben, akkor az ő kezébe adják a vezetést, mert más alkalmatlan erre. A medve mérgesen harsant fel, azzal érvelt, hogy hatalmas ereje, dagadó izomzata miatt ez a poszt az ő személyét illeti meg. Mikor a róka roppant retorikusan megmagyarázta, hogy a medve elméjével mindannyiukat még ma halomra lőnék, a maci dühbe gurult, és nekirontott. A róka azonban úgy pofonvágta, hogy egészen a bokorig repült, és innentől kezdve meghúzta magát, mint egy sündisznó. Közben leordította, hülyének nevezte, és azonnali engedelmességre készítette. A medve eleinte kétségbeesetten tekintgetett körül, aztán behódolt.

Ebben a drámai pillanatban léptem a tisztásra én, a róka hatalomra kerülésekor. Elbeszéltem neki elűzetésem történetét, eleinte részvételi arcot vágott, aztán kinevetett, és az állatok hatalmas tömege is vele kacagott rajtam.

– Mit vársz magadtól, te csiganyelvű csavargó? – lökdöste vállam kedélyesen gúnyolódva a róka. – Kit túrnének meg egy olyan uralkodói székben, ahol még egy kígyó is méltóságteljesebb és alkalmasabb a koronára? Jobban sziszeg, mint te, jobban öl, Biblia helyett a méregharapások mesterfogásait tanulmányozza, hogy minél gyorsabban végezessen politikai ellenfeleivel. A népnek erős király kell, olyan vezető, aki egyúttal arra is képes, hogy megnevettesse őket. Az már csak hab a hüllőn, hogy a te gyengeségeidre rámutatva röhögötted meg első alkalommal egykori néped. Hírnökeim az imént értesítettek. A pápaszemes azonnal megtette, amit neked kellett volna, elfogatta birodalma összes kígyóját, de nem azt tette velük, amit te terveztél, nem darabokra vágatta őket, hanem pazar lakomát csapott belőlük, mely során mindegyikük fejét leharapta majd mély megvetéssel köpte mindet a tűzbe, aztán szép komótosan fogyasztotta el a testüket, ahogyan illik. Jól tudta, ha ezt teszi, és jól beszél, ha továbbra is ilyen jól mulattat, senki sem merészelhet többé feltekergőzni az általa elfoglalt trónra. Most pedig menj, és ne várj segítséget tőlem-ellene. Képtelen lennék leharapni a fejét a hatalomért, mert túl mérges nekem, és megfulladnék tőle. Vagy lebeszélne erről a leharapásról, mert legyek akármilyen ravasz is, ő jobban sziszeg. Most pedig menj.

A bukott király kétségbeesetten nézett Zarathusztrára, aki elnevette magát, és a lehető legderűsebben adta neki a létező legkegyetlenebb tanácsot:

– Kedvemre való fickó ez a róka, nála már csak a kígyó kedvemrevalóbb, aki nyálkás porbancsúszása ellenére igen magasra tekergőzött, mit tekergőzött, felmagaslott ez a féreg, emberek fölé emelkedett és bálványként tisztelik, pedig nem is számár, hogy a csöcselék imádja. Ez a kígyó az igazi róka, ezt azzal mutatta meg, hogy rajtad, a korábbi királyon neveltette népét, az ő korábbi népének pedig leharapta a fejét, hogy megszabadulhasson a múlttól, ami sosem fog sikerülni, mert ő mindenképpen az marad, ami. A saját fejét nem haraphatja le, de neked ezt kellene tenned, bukott király. Még magányosabb erdőbe kell vándorolnod, ahol se kígyók, se rókák, se röhögő nép, mert már nem vagy közéjük való. A te fejed is leharapták, mindannyian remekül csámcsogtak és csacsogtak rajta, és már én is készítem kígyófogaimat, jobb lesz mielőbb elindulnod. Talán jobb lett volna, ha a mocsárban hagylak. Ha elsüllyedsz, talán te is eléggé bemocskolódtál volna ahhoz, hogy egyenrangú ellenfélként vehesd fel velük a küzdelmet, és leharapd a fejüket, aztán úgy köpd ki, hogy mások ezen nemhogy ne sirjanak, de még jóízűen nevensenek is. Most pedig menj, és térj nyugalomra egy olyan erdőmagányba, ahol békén hagy ez a hatalom-

harapgálós haramia-fajta. Vagy – ha küzdeni akarsz ellenük – keress magadnak végre egy olyan mocsarat, mely mocskosabb minden eddiginél.

– És te mit teszel? – kérdezte az útrakész öltönyös, letépve, leszaggatva magáról korábbi díszes kígyóbőrét.

– Megyek, eszek valami éleset – mosolygott biztatón a vedlőre Zarathusztra – Szeretek kígyókkal beszélgetni, de csak éles fogakkal.

T. Bognár Márta: Hangok a csendben

Sétám végén az erdő szélére értem. Eddig elbűvölt a madarak változatos muzsikálása: vagy párjukat hívták éjszakára, vagy már altatót daloltak egymásnak. Most, hogy alkonyul, lassan elcsendesedett minden. A nap álmosan csúszott a látóhatár pereme felé. A színek orgiáját varázsolta bámuló szemem elé. Csodálatos volt az egyre vörösebbé váló korong, mely kékre, rózsaszínre, aranyra, ezüstre festette környezetét. Délután még zivatar söpört végig a tájon, de most már kitisztult az ég, csak a lebukó nap alá húzódott a vastag takaró, amit a felhők terítettek alá. Ezt is vörösre, majd bordóra színezte, hogy alvás közben is jól érezhesse magát, magára húzva azt. Aztán, mint aki jól végezte a dolgát, lecsusszant a horizont alatti ágyába.

Elindultam hazafelé. Az erdő végtelen csendjét egy-egy kis surranás, egy-egy kis neszezés törte meg. Most indulnak éjszakai portyájukra az állatkák. Egész nap aludtak, ideje már a vacsorára valót begyűjteni. Nemcsak a maguk bendőjét kell megtölteni, hanem apró gyerekeiknek is vinni kell a finom falatokból. Nemsokára ők is felnőnek, de addig apa, anya gondja a kis pocakok kielégítése. A nagy tölgy ágelágazásában bagoly szeme villog. Felettem az úton denevérek surrannak hangtalanul. Egy-egy lámpácska is kigyullad a sűrűben. Csodálatos ez az esti csend, ez a kellemes neszezés. Egy süni fut át az úton, biztosan udvarolni igyekszik a szomszéd fasorban lakó kedvesének. Gyorsan szedi lábacskaikat, nehogy valami elüsse. Az idegek megnyugszanak ebben a templomi csendben. Feltöltődnek a napi munka után és erőt gyűjtenek a másnapi bevetéshez. A csendből kiléptem a hazavezető útra. Mellettem autók száguldoztak, célzatosan, vagy céltalanul. Egyik-másikból ordít a fültépő zene. Az előző csend után még idegborzolóbb ez a vad ricsaj. Fiatalok –, nem tudják, mit vétenek maguk és egészségük, érzékszerveik ellen. Nem hallgatnak a tapasztaltabbak intő szavára, aztán, ha melléfognak, mindenki hibás, csak ők nem. Csendesebb mellékutcaiba értem. Itt már módosult a zajforrás, a vacsorára készülődés edénycsörömpölése hallik. Megindul az ember fantáziája: mit is vacsorázzak? Vagy talán nem ártana vacsora nélkül egy kis meditációval

visszatérni az előbbi hangulatba? Mindenesetre egészségesebb lenne és könnyebb az alvás is...

Erre is csaponganak felettem a denevérek, a lámpák fénykörében cserebogarak táncolnak. Az idén kevés van belőlük, hiszen minden negyedik évben rajzanak igazán. Mellettük több apró szárnyas duruzsol alig hallhatóan. Bezzeg a szúnyogok azonnal megtalálják a nekik ízletes csemegét, védtelen húsomat. Jót isznak a véremből, aztán tovább zümmögnek –, én meg vakarózhatok, míg haza nem érek, és be nem kenem egy kis ecettel. De hát ez az ő dolguk, így élnek. Több ablakból zene szól, kinek milyen az ízlése alapon. Vagy a TV villódzása látható. Ezek az otthonülő emberfajtából valók szórakozásai. Nem tudják, mennyi szépet rejteget a természet, ha valaki meglátja, meghallja a benne élő mondanivalót. Hazaérek. A ház körüli fák lombjai között madárcák pittyegése hallatszik, bizonyára álmukban beszélnek. Még mielőtt belépnék a kapun, feltekintek a sötétlila égre, ahol csillagok milliárdjai pislognak. Milyen messze vannak, milyen titokzatosak, milyen gyönyörűek. Keletről a telihold hatalmas gömbje bukkan fel. Lassan kúszik fel az égboltra, neki nem sietős, hiszen előtte van az egész éjszaka.

Nekem sem sietős a hazamenetel –, nem vár rám ott senki –, hát még leülök egy kicsit a ház előtti padra. A házi edénycsörömpölések is lassan elcsitulnak, ismét csak a nyugtató csend vesz körül. Hallgatom a közeli tóban élő békák vartyogását, és most ez is szépnek tűnik. Különben iszonyodom tőlük, de így, messziről kedvesen hat brekegésük. Szinte látom őket felfújt torokkal belekurjantani szerelmes vágyukat az éjszakába. Többszólamú az ő daluk is, hát igazán szépnek hat Gyönyörködöm a csillagokban, a holdban, a reppenő denevérekben... Ismét egy éles hang: egy autó állt be a ház elé hatalmas fékezéssel, és zenével. A kocsfi fiatal utasai nagy ricsajjal tódulnak ki, nem törődnek azzal, hogy esetleg már vannak, akik a napi munka után szeretnének aludni. Felettem a fán egy kismadár jajdul fel a zajra. Legszívesebben én is azt tenném. Főleg most kellemetlen az ilyen „ébresztő”, mivel a legtöbb ablak már tárva van az éjszakai hűvös és csend befogadására. Újabb kocsfi, újabb ajtócsapkodás! Egy fiú a hetedik emeleten lakó vendéglátójuktól érdeklődik, hogy itthon van-e? Érdekes lenne, ha azt válaszolná, hogy nincs –, hiszen süvöltő hangon üdvözlő az érkezőket. Egy film címe rémlik fel bennem: „Mi lesz veled, emberke?” Választ nem várva, hazatérek. Az ablakok nálam is nyitva vannak, remélem, a ma estére rendelt zenebona már lecsillapodott. Csend van ismét körülöttem. Olvasok még egy órácskát, aztán jöhet a pihenés. Jót tett ez a kis kirándulás a természetbe, a nyugalomba, a csendbe. Lassan álomba merülök. Hatalmas ajtócsapódásra ébredek: az este érkezett vendégek most mennek haza, persze kissé illuminált állapotban. Ilyenkor sincsenek

tekintettel senki emberfiára. A ricsaj, a hangoskodás nekik már lételemük. Mi is voltunk fiatalok, természetesen. De ennyire?! Hiszen ez nem is csak a fiatalok jellemzője! Talán a nevelés hiányossága???

Végre ismét csend, de az álom messze szállt. Újra felnyitom a villanyt és folytatom az olvasást. Nagyon nehezen alszom vissza...

Hajnali három. Alig aludtam valamit, de most egy csodálatos szerenádra ébredek. Nem nekem szól közvetlenül, de annyira gyönyörű, hogy teljesen kinyílik a szemem, a fülem, de minden érzékeny érzékszervem is reagál a hallott koncertre. A feketerigó énekel fészkelő kedvesének. A hangok sokfélesége bővíti el az ébredezőket. És ez az ébresztés senkinek nem esik rosszul, senki nem lesz tőle ingerült. A ház körüli fákon élnek és így köszöntik a hasadó hajnalt és az új napot, a kedvesüket, az embereket. Már annyira otthon érzik magukat, hogy szinte elérhető közelségbe engedik magukhoz az embereket. Nem félnek. Megszokták már az együttélést, tudják, hogy nem bántja őket senki. Hát persze, hogy hálásak ezért a megbecsülésért.

Olyan jó ilyen hangokra ébredni. Az ember is más hangulatban kezd munkához, ha rigókák fuvoláznak nekik ébresztőt. Minden esti, éjszakai zavarás elröppen, csak a műélvezet marad. És ők fújják rendületlenül, órákon át... Korán van még, nem kelek fel, újra elszenderedek a muzsika hangjai hallatára. Most már nem is annyira zavar a bejárati ajtó sorozatos dördülése, ahogy a lakók becsapják maguk után. Most már szundítás közben is csak a szépet hallom. Nemsokára felébrednek a vadgalambok is. Turbékolva köszöntik egymást és minket. Nagyon szép az ő énekük is, de hírül sincs olyan dallamos, mint a feketerigóké. Míg szüleimhez haza tudtam járni, ott hallottam rengeteg galamb-búgást. Itt lényegesen kevesebben vannak. Ki tudja, mi ennek az oka?

Aztán kinyitják szemüket a verebek, és éktelen csipogással beszélnek meg álmaikat, és a napi teendőket. Erről szívesen lemondanék, de ez az ő dolguk –, hát tegyék kedvük szerint.

Lassan világosodni kezd az ég alja. A nap újra kitesz magáért, csodálatos színeket keverve palettáján. Új napra virradtunk. Az éjszaka csendje semmivé lesz, felváltja a napi zaj, rohanás. A madarak ugyan tovább zengedeznek, de elnyomja az emberek keltette zaj. Nem baj, újra jön az est, újra jön a csend, újra lesz szellemi-lelki feltöltődésre lehetőség.

Mindent elveszítettem.

Csak ezt nem,
amit a csend
hozott nekem.

Egerszegi Sándor: Honvédek! Fiaim! Előre a Kárpátokig!

A hömpölygő Duna még emlékszik, mikor a Komárom-i hídon egy fehér, táncoló paripa hátán az országgyarapító vezér kiadta a parancsot:

Honvédek, Fiaim! Előre a Kárpátokig!

Magasztos pillanat volt. A rútul megcsonkított ország lakói egy emberként, lélegzet-visszafojtva figyelték az eseményeket. A határ mentén sebtében felhúzott csendőrlaktanyák, az elzárt utak, torzóban hagyott hidak nem tudták megakadályozni az együvé tartozás érzését. A harangok szavának nem lehetett röptét akadályozni, a kelepelő gólya hangját hallva az elszakított magyarban felötlött a szó: ez a gólya, a mi madarunk.

Eljött az igazság pillanata, melyre két évtizede várt, kinek szívében, lelkében élt a haza iránti szeretet, aggodalom, az elszakított országrészen élők sorsa iránt. Miként a gyászos trianoni megaláztatás napján ezernyi harang siratta azt a napot, melyen, mint hiénák a koncot, marcangolták hazánk ezer sebből vérző testét, s a megszerzett falattal eloldalogtak a bokrok fedezékébe, most olyan harsogó hanggal hirdették, hogy van még igazság a földön.

A vezér parancsa zengett hegyen-völgyön, zúgta az erdő, harsogta a bérc: a Felvidék visszatért. A ládák, jászlak, rejtekhelyek mélyéről előkerültek a háromszínű, színükben soha nem halványuló lobogók, s elborították a templomok tornyát, a házak tetejét, az ablakok öblét, szárcsabajszú éltes ember reszkető kezében emelkedett magasba, s kicsi gyermek lengette tudatlanul zsírpárnás kezével. Magyar ruhába öltözött anyányi lányok öntudatlanul ugrottak a bevonuló honvédbakák nyakába, s cuppanó csókkal hálálták meg, hogy nem feledkeztek meg róluk, számoltak velük. Annyi virág sosem hullott porba, mint e napokban s nem érdemtelenül. A megpróbáltatások véste redőkben lecsorduló könny már a felszabadulás, az öröm könnye volt. Visszatért az elveszett, a tékozló gyermek, ki nem önszántából vállalta a rabságot, hol lakatot raktak szájára, hogy ne szólalhasson meg az anyja nyelvén, ne sírhassa el bánatát, keservét. Nem önként vállalta sanyarú sorsát, elérhetetlen magasságokban lakozó hatalmasságok határoztak hamis módon további életéről, szakították le édesanyja tápláló emlőjéről, bízva abban, hogy könnyen feledtetik az anyatej illatát, magyarságának kitéphetetlen tudatát. Az évtizedek kevésnek bizonyultak arra, hogy egy idegen nyelv helyet biztosítson magának az anyatejjel magába szívott egyedülálló, soha mással nem helyettesíthető gondolkodásnak, dalnak, nótának.

A komáromi hídtól jobbra, balra miként a futótűz terjedt, burjánzott tovább egészen Kárpátaljáig az önfeledt, örömteli esemény. Losonc-Fülek-Rimaszombat-Rozsnyó-Kassa volt a diadalmas előnyomulás útvonala. A jellegzetes négyszögletű templomtereken felsorakozó honvéd csapategységek

övezve a felszabadult tömegekkel felejthetetlen látványt nyújtottak. A vitézlő fejedelem is megnyugodhatott sírjában, ismét magyar földben nyugosznak hamvai. A nagy palóc s költőtársa, a Madár fiaihoz c.mű írója, ki a hanvai temetőben hallgatta a dübörgő menetoszlopok zaját, meglelégedéssel fordulhatott a másik oldalára. A mieink, ismerte fel a lépteket, végre-valahára, ismert a magyar katonanótára.

Helyrerázódott a megzakkant igazság. Elkezdődött egy folyamat, s hittük, lesz folytatása is. Ebben nem is csalatkoztunk, de idők múltán ismét ellenünk hozták az ítéletet. Az újabb világégést követő osztozkodásnál ismét a valamikori prédalesőknek kedvezett a szerencse, visszaállították a korábbi, a világ jobbik része által igazágtalannak minősített állapotokat. Az egykori igazságosztók jelenkori leszármazottainak véleménye szerint a trianoni sokk az európai fejlődés folyamán megszűnik, lassan feledésbe merül. Morzsányi hitelt lehet-e adni az ilyen és hasonló jóslatoknak? Nem gyógyírnak szánják-e vajon, kik képtelenek ennyi év után is elismerni gonosz tettüket, s annak fájó következményeit?

A valamikori örömteli hozsannázás ismét reménytelenségbe torkollott. Nem maradt más csak a remény, valamikor a magyarság ismét egyesül ebben az Istenáldott medencében, melyet a Kárpátok ölelnek féltőn, mint anya öleli keblére gyermekét.

Mohácsy D. Csaba: A te szemed

A te szemed lehet
ütés vagy simogatás,
lehet szeretet,
de lehet gyűlölet is,
lehet csend és hallgatás,
lehet öröm és bánat egyaránt,
lehet egy gondolatjel,
de lehet a könny a könnyel,
vagy a végtelen a végtelennel.

T. Fiser Ildikó: Boldogság virága mondd

Miért ülsz a füló porban?
Talpak mik hozzád tapadnak,
némán tovább haladnak
fülükbe csöndet rekesztve,
szemük előre szegezve fénytelen,
arcuk, testük védtelen,
érezni, lenézni a földre képtelen.

Te csak hunyorogsz
éző szemekkel, vérző sebeiddel,
köpködsz és vársz, nézel és fájsz.
Ez így lesz, míg ez az érzéketlen massa
észre nem vesz lenn, a porban,
s fel nem emel önmagába.

A boldogság türelmes virága
fuldoklik, túléli, kivárja.

Papp Judit: Esik

Esik az eső, siralmasan esik,
esernyő alatt hozzád simulni oly jólesik.
Ha veled vagyok nem érzem szomorúnak, ha esik,
hisz tekintetedből egy fénysugár reám esik.
S ettől olyan lesz minden, mintha sütné a nap,
raktározom magamba a tőled jövő sugarakat.
Hogy legyen tartalék, mikor nem simulhatok
hozzád az esernyő alatt,
mikor nem kapok tekintetedből sugarakat.
Hogy akkor is „süssön a nap”,
nap mint nap.

Tamás István: Tavasz

Énekeljük együtt a Tavaszt
a hideg felfuvalkodott széllel.
Mely dühösen borzolja hajam
s a rügyről fakadó barkákat tépi széjjel.

Felém integettek a fák,
az égen báránnyelűk úsznak.
A lángnyelvű izzó légből
vidám madarak a tavaszról dalolnak...

Fölöttem a végelethetetlen
mindenség,
alattam szántóvető traktoroktól
dübörög a föld.
Csobogó patakok
hólevet cipelve futkosnak,
partjaikon pompázva
vidáman elhever a zöld.

Kitárja kapuit a kikelet,
fényorgiát küld le rám.
Rohan a Tavasz előttem,
nyomában ott szalad a Nyár!

Szabó Zsolt: Lelked tükrebből
/Wass Albert emlékére/

Kard és kasza, végtelen válaszút
Ringatta sorsod egyház, egyetem,
Vágyad bölcsője mégis Válaszút,
Erdély, erdő – egy világegyetem.

Voltál a Remény, vérző szélmalom,
Éltetted Istenünk szabad egét –
Hasztalan: kínod kamrája ma rom,
Szú vájta ki ősnemes szellemét.

Hisz láttad: nemzetünk néppé fajult,
Sors-keze köporos út, mit a múlt
Lelked víztükreán folyton felkavart. –

Most szíveden virágzó kert terem,
Hős-keblére hajt a történelem...
Te szentül élted, haltad a magyart.

Mohácsi Józsefné Zsóka:
Ha gondolkodsz, igazat adsz

Ha okos és bölcs vagy,
Akkor megbecsülöd mások mosolyát,
Ha gondolkodó, előrelátó vagy
Tudod, hogy másoknak is
Van igaza.
Büszke lehet az önmagára,
Aki tud hallgatni
És másokat meghallgatni.
Bizony-bizony boldog lehet az
Akit megbántanak,
S szelíden meg is bocsájtanak.

Németh Tibor: Az élet
/Tisztelgés Shakespeare előtt/

Ez a szép dráma színpadunkon dül,
hozzá a díszlet a fonák világ,
s benne mindenki akként boldogul,
ahogy meg tudja játszani magát.

A premierre csak mi készülünk,
bár tudatlanul létre változunk,
végig izgulva játszunk szerepünk,
hissz ilyet többé, úgysem játszhatunk.

Csöndé halkul a végső monológ,
kísértve száll ajkunkról végszava,
hullik a függöny, s kialszik a fény.

Tar koponyánkról maréknyi haj lóg,
mint kellék, s nő csak szét az anyagba.
Szép volt? De itt a taps, már mit sem ér!

Székvács László: Lángcsepp

akkor Mária cseppet ejtett
a Napból lángocskát
jött közénk napszéllel
villant át az égen
csillag világította célját
jászolba szült új otthonát
ámulták az Úr fiát
Krisztus Jézust, az áldást

Majorváry Sz. Sándor: A völgy ölében

A fenyők fehér süvegein
vidáman csillogott
a hold tekintete,
a didergő hópihék
szerelmesen bújtak össze,
sejtelmes szikrákat szórva
a lelassult idő elé.

A völgy ölében
hófehér subában,
zsúpfedeles házikók vacogtak,
pici ablakaikba kuporogva
táncoltak a gyertyák fényei,
kéményeik fekete füstöt fújtak
a hunyorgó csillagok szemeibe.

A kis, kerek templomból
hívek áhítatát
sodorták tova a szelek,
éltető forrást fakasztva
a Jézust szomjazó lelkekben.

Lassan elnehezdedtek
az éj fáradt lábai,
a fények árnyékokba húzódtak,
a hívó szavakat
értő fülek hallgatták,
és az aláhulló hópelyhek
gyengéden átölelve egymást,
egy szebb jövőről álmodtak.

Leskó Imre: Nemlocsolódó vers

Ha én felöltöznék ünnepi ruhába,
bekopognék reggel minden lányos házba,
amikor a Húsvét csöndes másodnapja,
az embert nyugodni már végképp nem hagyja.

Beosonnék csöndben, mikor a nap felkel,
mikor sziporkázik a napfényes reggel.
Szőke hajat, barnát, meglocsolnék sorba,
illata áradna az égen csapongva.

De ünnepi ruhám kifakult már kérem,
a lányos házak is roskadoznak régen.
Bele nyugszom sorsom szomorúságába,
szemem már a napfényt se igen kívánja.

Jöhetnek Húsvétok, sziporkázók, szépek,
Feltámadás-napi zajos zenélések.
Az én szívem húrja leeresztett, bánom,
már csak emlékekből élek a Világon.

Lukácsné Emike: Erdők lánya vagyok, ..

Én, aki erdők lánya vagyok,
Kitékintek az ablakon.
Hévízen vagyok!
Sok szépnapot, örömet,
Boldogságot kapok!
Gyönyörű fáitok itt lengenek közel.
S boldogan nézem szép leveleiteket.
Ágaitok integetnek felém, és suttojják:
Ne félj, hisz megsegít az ég!
Szeretnék innen gyógyultan hazamenni.
Ha Isten is segít, gyógyultan vissza is térni.

Sallai Zsolt: Merre és hogyan?

Zajlik a mutatvány az élet színpadán,
eszközzé silányul a fájdalom s a könny,
nem rendít már a tömeg vagy kínhalál,
ellentét, de társak, az érdek s a közöny.

A nézőtér tömege zajosan vitázik,
egymásnak feszül sok látszatvélemény,
a palettáról épp a józanság hiányzik,
mint jelképekből az igazi remény.

A hatalom most is készen van a tervvel,
megérik és kiépül egy szép új világ,
ám egyre kiszolgáltatottabb az ember,
bűnben s szegénységben nem nő szép virág.

Az érdek világa harsogva körülvesz,
velük a média, pénz és a törvény,
a megosztott tömeg cirkusznak örülhet,
ha elég a kenyér, s nem mély az örvény.

Ha nálad a gondolat, ne menj más után,
merj szólni s tenni, mi hasznos és nemes,
az emberek élete nem eszköz csupán,
ha bárkik is mondják, te mégis mondj nemet!

Te, aki szabadon fogalmakat vázolsz,
jól megmért szavakkal színeid kevered,
az emberek lelke, tudata a vászon,
csak jó morált fessél, igazit, míg lehet!

Az mi a nap alatt, történik kint s bent,
bár a hazug világ a vesztébe rohan,
isteni törvény ítél majd meg mindent,
legyél te a szó, mi az emberért fogan.

Mikor még a gondolat is kétélű fegyver,
népek közt az emberség a legnagyobb hiány,
nem elég a törvény, ha szenved az ember,
legyél te az akarat, a szeretet nyilán!

Vargáné Mohácsi Kinga: A Világ megváltása

Mint fiatal
ifjú hévvel
vágytam megváltani
a világot,
kifordítani sarkából
mindent
amit eddig ember
alkotott.

De ma már tudom,
hogy mindez
csak hiú ábránd
volt csupán
a kitaposott út
a biztos,
mert a múlt szép
reményei
elszálltak a köd
fátyolán.

Lantos Tímea: Egy vándormadár éneke

Tűzben lobog az ég alja
perzsel, lángol, éget,
forró csókban fürdet.

Elszálllok messzire,
elrepít majd szárnyam...
onnan indulok, hol társam nem
találtam.

Üres volt és üres lesz a fészke,
pipacs hajnal repít,
hogy alkonyra odaérjek...

Jeney András: Emelt fővel

Némán, kérdőn nézel az égre,
Némán jajdulsz arculütésre.
Megszoktad már, földre ledobnak,
Otthon lettél nincse a honnak.

Testvéredtől vártad a jobbot,
Kézszorítást, borból kicsi kortyot.
Állsz keserűn, egyedülre-maradtan;
Fáj, ahogy édesanyád keze csattan.

Nem panaszolsz, bánod, hogy a szód kért;
Aggodalom szava lett ez – anyádért.
Bú csak eléri, s lám, te vigasztalsz,
Néki – ha jó – terítesz teli asztalt.

Tiszta maradt itt járása a szélnek,
Tiszta a hang, bár halkul az ének.
Merrefelé visz, kérdi, fagyban az utam? –
Brassóban medvék koldulnak szomorúan.

Olvad-e szíve jéghidegeknek,
Tart-e a lángja holnap-hiteknek?
Még látom fenn, magasan, kéklő hegyedet; –
Messzi-sugár, Erdély, otthon-meleged.

L. Gál Mária: Kettesben

Ő a Király,
én az alattvaló.
Ő igazgatja életemet,
én legyőzöm félelmemet.

Róla beszél...
Az ég valamennyi madara,
a föld valamennyi halandója,
a tenger tajtékzó hulláma.
Róla, ki mindezek
megalkotója.

Látom Őt...

Mindennek gyökerében,
az események háttérében,
az igazságok tisztaságában,
a megőrzött szeretetben.
Látom Őt, betegségben, ínségben.

Keze érint...

Az a kéz, mely
megalkotott engem.
Az a kéz, ha segítségre van
szükségem.
Az a kéz, mely óvón terül
fölöttem.
Keze érint egész életemben.

Néz rám...

a fényből, mely körülölel.
a sötétségből, melyből kivezet.
a csillagokból, melyek
fenn ragyognak.
a gyermekszemekből, melyek
rám mosolyognak.
Néz rám, s a kételyek elhagynak...

Ölel...

Azzal a szellővel, mely
hajamat érinti.
Azzal a napsugárral, mely
arcomat simogatja.
Azzal a felhővel, mely az
éltető vizet hullatja.
Ölel, ki értem
életét adta.

Ő a Király,

én az alattvaló
Ő igazgatja életemet,
én legyőzöm félelmemet...
...csendben Kettesben.

Maczkó Edit: Biztatás

Hol emberek lépte koppan,
Ajkukon mosoly dalol
A szívem a léptükkel dobban
Keress, mert ott leszek valahol

Ahol az ifjak feketében járnak
Mert lelkükben a gyász rakott fészket
Ha észet veszejtve menekülnek
Fuss, engem is utolérhetsz!

Ahol az ajkak egybeforrnak
És szerelmek lángja lobban
Ölelj, mert hidd el, ott leszek
Abban a rég elkéset csókban!

Ott lenn a mélyben, örök porban
Ha sötét lesz is megtalál a lélek
Én várni foglak az éj kapuján
Hogy veled végleg hazatérjek.

Egerszegi Sándor: Tájkép

A bárányszelídségű tájban
vannyadt bokrok ringatják
csenevész testüket.
Suta őz botorkál
a karvalyok árnyékában,
szédült hópihék járnak
delejes táncot,
fergetegként repül a
szoknya nyakukban.
Riadt malacfalka
csörtet a csapáson,
éhség kínozta pofájukból
messzire világít
száracsaszárnyra emlékeztető
szemük.

Horváthné Demény Zita: Néma táj

A táj még alszik,
néma csend honol,
nem szól a madár dal
a fákon, patak parton.

Néhol egy gally
meg-megrezzen,
lány szellő lengeti,
bús nótáját énekli.

A forrás nem csobog,
nem zenél,
csak csendben ül
a szikla tetején.

Ám ha jő a tavasz
ébred táj,
leveszi minden
szomorú zászlaját.

Dénes Mónika: Ne kérdezz!

Ne kérdezd, hogy miért sírok.
A társadalmat siratom.
Ezernyi lélek könnye csorog
erekkel átszótt arcomon.

Ne kérdezd, hogy miért sírok;
úgy sem mondhatom el.
Túl mély a seb, s ha érinteném,
a láva bugyogna fel.

Ne kérdezd, kérlek, nem mondhatom el!
Inkább minden ajtót bezárok,
segítséget tőled nem várok már;
a kérdésre választ csak magamban
találok.

Ne kérdezd, hogy miért írok.

Majoros Zsuzsanna: Hajnali fény

Nézem az égen a föld közelében
A hajnali rózsaszín fénye kigyúl...

Látom a távoli gyárból a füstöt
Az égre gomolyogva fölé bodorul.

Múlik a hajnali fényteli füst-köd
A reggeli fények mögé beszorul.

Hátul a tájban a méla homályban
A csillagos éjszaka már elvonul.

Fázik az ágon egy kósza levélke
A földre peregne a többi felé...

Fázik a szívem is, messze a párom
A téli határon hogy' jussak elé... ?

Nézz ide, rügy fakad benn a szobában
A nap sugarának a jó melegén!

Engedi lassan a fagy a világot, –
A szíve is enged a vágy melegén... ?

Sélley Attila: Tűnődés!

Légy magad kisvirág,
Vagy száraz kóró.
Levéltelen ág, melyre
Madár trillázva száll.

Légy magad tündöklő rózsá,
Illatod hintsed szét, illatozz.
Szirmaid legyen ágyad, párnád,
Szép, rózsaszín takaród.

Pihenj a napban, nyári fényben,
Arcod pírja legyen biztató,
Szeress forrón, tüzesen,
Karod tárd, ölelj szűziesen.

Csókod szomjoltó legyen,
Vágykeltő tiszta tó,
Tested forró, mint a láva,
Ágyad pihentető, nyugtató.

Habarics Henrietta: C'est la vie

Ha egyszer hiányzik egy dallam, fakul az a régi ütem...
Szólj, s ha a hangot megadtam, zenélj majd velem!
Ha a mindennapok glóriáját ezüst csönd töri már,
Ha búcsút, fájdalomt könny koporsó zár...

Érezd, én veled dobbanok minden szívverésben...
S ha most intek is, de maradok majd sárgult, kövült emlékekben.
Ha egyszer megkopna a bohó ész, ha feled a csacska emlékezet...
Távol vagy közel, de bármerre mész, tudd, szerettelek, hisz: ilyen az élet!

Fazekas Imre Pál: Szépszemű csodák

tavaszt pelyhez már a szellő
álomteli képet szór bőkezűen ránk
szétáradnak az új fények
és a márciusi szárnyakon
édes mézet erőt formálnak
a napfényre tört illatok
varázsforrásokból csordogálnak

csillognak villognak a dallamok
virágnyelven csicsereg a levegő
a térség csupa kékség vágy szeretet
ahogy összefutnak a gondolatok

felsőhajtának az erdők
ünnepi ruhát öltének a fák

ölelő karokra vágynak a mezők
csókokra várnak a szép szemű csodák

Szalay Anikó: Tavaszi sóhaj

Rohan a szél, kacag, s zenél.
Éneke száll, ó, hallod ezt?
Megrázza magát a hófödte határ:
Jöjj napsugár, jöjj édes kikelet!

Víz csobban, jégpáncél robban,
Fény tüze táncol égő habokon.
A teremtett világ e döntő pillanatban
sóhajtól terhes. S bár
szunnyadt, szuszogott,

új napra, s kihívásra ébredt.
Teszi dolgát a szorgalmas, derék,
atomok, sejtek, számtalan élet:
a teremtő Isten, s az emberi kéz!

Tamás István: Tavasz

Énekeljük együtt a Tavaszt
a hideg felfuvalkodott széllel.
Mely dühösen borzolja hajam
s a rügyről fakadó barkákat tépi széjjel.

Felém integettek a fák,
az égen báránfelhők úsznak.
A lángnyelvű izzó légben
vidám madarak a tavaszról dalolnak...

Fölöttem a végeláthatatlan
mindenség,
alattam szántóvető traktoroktól
dübörög a föld.
Csobogó patakok
hólevet cipelve futkosnak,
partjaikon pompázva
vidáman elhever a zöld.

Kitárja kapuit a kikelet,
fényorgiát küld le rám.
Rohan a Tavasz előttem,
nyomában ott szalad a Nyár!

Bozók Ferenc: Imádság tavaszért

Tartsd a tavaszt a szobában,
hol pihen ő,
mert ma beteg van a házban,
lány, pihe nő.

Tört, pici nő, tizenéved
tört, pici láng,
jöjj be tavasz, s menedéked
óvja szobánk!

A HAT - MAIT „Aranyló búzaszemek” című 2009-es pályázata

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT, Szerencs) Radnóti Miklós születésének 100. évfordulója és a Kazinczy Ferenc emlékévé alkalmából Aranyló búzaszemek címmel pályázatot hirdet új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

Pályázni a következő kategóriákban lehet:

- Vers: max. 40 sor. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
- Próza: max. 4 oldal Times New Roman 12-es betűnagyság esetén. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
- Festmény-grafika: az alkotásról lehet fénymásolat is (ha színes az alkotás, akkor színesben), minimum 10x13-as nagyságban.
- Fotó: A/4-es méretben.

A pályázat jeligés, kérjük azt feltüntetni a borítékon, a pályázó adatai (név, cím, esetleg telefon, e-mail) külön lezárt borítékban legyen elhelyezve a nagy borítékban belül. A pályázat beküldhető e-mailben is (kivéve fotó és festmény-grafika), de ebben az esetben a pályázó adatait akkor is el kell küldeni postai úton a jelige megjelölésével. A pályázatra jeligénként 1 db pályaművet fogadunk el, ha valaki többet küld, akkor a pályázat kezelője csak 1 db-ot továbbít a bíráló elé. A pályázó több jeligével is nevezhet. Pályázati anyagot nem küldünk vissza.

Nevezési díj HAT-MAIT tagoknak jeligénként 500 Ft, nem tagoknak 750 Ft, melyet levelezési címünkre vagy a folyószámlánkra kérünk befizetni. A pályázó a bemutatkozó levélben írja le és szignózza a következőt: „A beküldött alkotás saját szellemi munkám. A pályázatkíró nevem (jeligém) feltüntetése mellett közölheti az alkotásomat.”

Aki ezeknek a kritériumoknak nem felel meg, annak pályázatát nem áll módunkban elfogadni.

A pályázat 1-2-3. helyezette díszoklevéllel és tárgyjutalommal, valamint az első helyezettek az azonos címmel megjelenő antológiánkban 1 oldallal lesznek jutalmazva. Díjaink: vers kategória: Aranytoll-díj; próza kategória: Aranypróza-díj; festmény-grafika kategória: Bor István Iván-díj; fotó kategória: Aranyfotó-díj. A 4-5-6. helyezettek oklevélben és tárgyjutalomban részesülnek. **A pályázat beküldési határideje (postai feladás napja): 2009. június 30.** A díjkiosztó várható helye és időpontja: Tiszalúci ÁMK, 2009. augusztus 28. A helyezettek postai értesítést kapnak. Postai cím: MAIT Közhasznú Egyesület, 3565. Tiszalúc, Hunyadi u. 20. E-mail: mait@freemail.hu. Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924. Átutalás esetén kérünk mindenkit, hogy nevét és a jogcímet tüntesse fel!

A HAT - MAIT „Aranyló búzaszemek” című 2009-es antológia

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT, Szerencs) Radnóti Miklós születésének 100. évfordulója és a Kazinczy Ferenc emlékévé alkalmából Aranyló búzaszemek címmel antológiát ad ki.

Az antológia jellemzői:

- A5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes kemény fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, Times New Roman betűtípussal, 16-os betűnagysággal, maximum 14 oldalig fogadjuk el.
- A kötetben való megjelenéshez 1 db fénykép, és (de minimum) 5-10 soros bemutatkozás szükséges! Az alkotó a bemutatkozó levélben írja le és szignózza a következőt: „A beküldött alkotás saját szellemi munkám. Az antológia szerkesztői nevem feltüntetése mellett közölhetik az alkotásomat.”

Bekerülési költség HAT-MAIT tagoknak 1000 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 1500 Ft lesz egy oldal (minimum 2 oldal esetén). Két oldal után fogunk kiosztani egy könyvet, ha valakinek plusz kötetekre van szüksége, akkor azt előre jelezze és fizesse be (ugyanúgy a lentebb közölt beküldési határidőig), mert csak ebben az esetben tudjuk azt garantálni.

Az antológia beküldési határideje: 2009. augusztus 1.

Az alkotásokat lehetőleg e-mailben kérjük beküldeni a gyorsabb feldolgozás érdekében.

Aki ezen határidő után postázza antológiába szánt alkotásait, azokat már nem áll módunkban elfogadni!

A könyvbemutató várható időpontja és helyszíne: 2009. november 12. 15 óra, Szerencs, Rákóczi vár, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértéskítünk.

Beküldési cím, **e-mail: maitkhet@freemail.hu** (az alkotásokat csatolt, lehetőleg Microsoft Word-dokumentumban kérjük, a képek mérete max. 500 kbyte legyen jpg formátumban).

Postai cím: Szabó Zsolt, 3556 Kisgyőr, Tánecsics M. u. 8.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924. Átutalás esetén kérünk mindenkit, hogy nevét és a jogcímet tüntesse fel!

Közhasznúsági jelentés kivonat – 2008

Az egyesület neve: Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT).

Székhely: 3565. Tiszalúc, Hunyadi u. 20.

Adószám: 18436817-1-05.

Közhasznú fokozat: közhasznú szervezet.

Bírósági nyilvántartásba vétel száma, kelte: 11.Pk.63.084/2001/7., 2001. 04. 03.

Számviteli adatok (Ft-ban):

Támogatások: 20000

Adó 1%-ból: 19677

Saját bevételek: 700356

Áthozat a 2007-es évből: 76074

Összes bevétel: 740033

Összes kiadás: 637533

Maradvány a 2009-es évre: 178374

Állami költségvetésből kapott támogatások (Ft-ban):

Adó 1%-ból: 19677

Összesen: 19677.

Kapott támogatások (Ft-ban):

Czeglédi Dezső polgármester, Kisgyőr (magánemberként): 10000

Tiszalúci Református Egyház: 10000

Adó 1%-ból: 19677

Összesen: 39677

A tisztségviselők sem pénzbeni, sem természetbeni juttatást nem kaptak.

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület köszönetét fejezi ki azoknak, akik a 2007. évi adójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel. A felajánlott összeget működési célra használtuk fel.

Kérjük adójuk 1%-ával idén is támogassák egyesületünket.

Adószámunk: 18436817-1-05

Köszönettel: Szabó Sándor, elnök

Kiadó: MAIT KHE. 3565 Tiszalúc, Hunyadi u. 20

Nyomda: Z-Press Kiadó Kft. 3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A

Főszerkesztő: Szabó Zsolt. Szerkesztők: Domahidi Klára, Édes Richárd,
Majorváry Sz. Sándor, Varga István

Honlap: <http://mait2001.extra.hu>. E-mail: mait@freemail.hu

© MAIT KHE, 2009

Simon M. Veronika grafikája

Varannai Margó festménye

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Hornok Magdolna festménye

Domahidi Klára festménye